

Phần 2

Chuyện Tội Lỗi Ở Lâu Đài

Suốt gần một tháng ở Long Hải về Thu Dung như đắm chìm trong cơn trầm uất. Chỉ còn bốn ngày nữa là tới ngày thi Tú Tài toàn phần vậy mà cả nhà chẳng thấy Dung đặng đến bài vở để ôn luyện gì cả, khiến ai cũng lo.

Tuy nhiên, không ai nghĩ là Dung bỏ thi và biến mất khỏi nhà một cách kỳ lạ!

Ba mẹ Dung nháo nhào đi tìm con. Và nơi mà họ nghĩ tới đầu tiên là nhà Lan Ngọc, bởi Ngọc và Dung con họ là đôi bạn thân thiết nhất. Nhưng chính Lan Ngọc đã làm cho họ lo sợ thêm, khi cô với vẻ mặt lạnh lùng trả lời họ:

- Từ ngày ra nhà con ở Long Hải trở về, giữa con và Dung đã không còn liên lạc với nhau nữa.

Bà Liên, mẹ của Dung ngạc nhiên hỏi?

- Chính con rủ nó ra đó chơi, còn nói là sẽ cùng ở đó suốt mấy tháng hè nữa, sao đột ngột bỏ về rồi nay lại có chuyện này?

Lan Ngọc không nói gì thêm quày quả bỏ vô nhà. Ba của Dung thấy vậy bảo vợ:

- Thái độ của nó như vậy bà còn hỏi gì nữa. Thôi về.

Về nhà bà Liên vẫn không yên. Bà vào phòng con gái lục hết tủ này đến tủ nọ, cố tìm xem có chút dấu vết nào của Dung còn để lại không, để còn hy vọng tìm ra con...

Ở nhiều trang của quyển tập giấy trên bàn là chữ của Dung ghi nhiều lần dòng chữ “lâu đài tình ái”... “lâu đài tình ái”... “Long Hải”... “Long Hải”...

- Hay là nó ở đó.

Bà Liên có lần đi chơi Long Hải có đi qua chỗ ngôi biệt thự lớn đó bà có biết đó là nơi ba má của Lan Ngọc trước khi mẹ Ngọc chết. Bà thường nghe người ta

gọi đó là “biệt thự Thủy Dương” chứ chưa bao giờ nghe nói tới “lâu đài tình ái” nào đó... Nhưng biết đâu?

Tự dưng trong lòng bà Liên nôn nóng và như có ai đó thúc giục, bà cứ muốn đi Long Hải. Trong lòng bà có một chút hy vọng mỏng manh...

Đã từng biết địa điểm, nên việc tìm đến ngôi biệt thự không khó lắm. Nhưng do nơi đây rất ít nhà xung quanh, nên việc hỏi thăm là không dễ.

Cũng may, vừa lúc ông già Tư, người quản gia ngôi nhà vừa mới đi đâu về, bà Liên đã khéo léo hỏi và được ông mời vào nhà, ông kể:

- Hơn một tháng trước thì đúng là có mấy cô về đây. Cô Thu Dung ở lại hai ngày rồi nghe nói không được khoẻ nên về trước. Cô Lan Ngọc nhà này với hai người nữa cũng về sau đó. Từ ấy không thấy ai trở ra.

Bà Liên thất vọng:

- Con Dung nhà tôi vừa rồi lại đi, tôi tưởng nó ra đây, nên mới lặn lội đi tìm. Chà, biết làm thế nào đây, trời đã quá tối.

Ông già Tư mau mắn:

- Không việc gì bà phải lo, dù gì bà cũng là chỗ quen biết, nên tối nay bà cứ ở lại. Sáng mai có xe tôi sẽ đón để bà về.

Chẳng còn cách nào hơn, bà Liên phải ở lại đó. Và một cách ngẫu nhiên bà được bố trí ngủ đúng căn phòng của Lan Ngọc.

Căn phòng khá đầy đủ tiện nghi, lại được chủ nhân lui tới thường xuyên nên không khí ẩm cúng vẫn còn, đặc biệt là ngay trên gối vẫn còn đặt một quyển sổ dày.

Dù không có tính tò mò, nhưng vì phải dọn dẹp trước khi ngủ, nên vô tình bà Liên lấy quyển sổ dẹp nơi khác và từ trong sổ rơi ra một mảnh giấy nhỏ viết chỉ chút những chữ...

“Thu Dung! Mà phải trả giá...”

Dòng chữ này đập vào mắt bà Liên, nên dù không muốn bà cũng phải cầm lên đọc kỹ. Nội dung mảnh giấy đã làm cho bà sững sốt, bà lảm bảm như không tin là thật:

- Có chuyện này sao? Thảo nào...

Bà nhớ thái độ của Lan Ngọc ngày hôm qua cũng với những lời cay đắng mà Ngọc đã viết lên án Dung nặng nề về việc Dung đã cướp người yêu của nó. Thảo nào Ngọc nó hận thù như thế...

Lòng người mẹ nào lại không đau khi con gái mình làm chuyện xấu và bị bạn bè lên án nặng nề. Bà Liên nén lắm mới không bật ra tiếng khóc, nhưng nỗi đau đã làm cho bà như kiệt sức cứ muốn ngã ra giường. Tuy nhiên, vừa khi ấy có tiếng bước chân dừng lại ở ngoài cửa phòng. Bà Liên ngỡ là ông già Tư nên vừa không muốn mở cửa tiếp ông, cũng lại không muốn ông ta nhìn thấy mình xem lên sổ sách của Lan Ngọc, nên rất nhanh, bà bước vô nhà vệ sinh và đóng cửa lại.

Chờ một lúc, vẫn không nghe tiếng gõ cửa, bà Liên hé cửa phòng vệ sinh nhìn ra và suýt kêu lên, bởi có một người phụ nữ đang nhẹ đẩy cửa bước vào:

- “Lan Ngọc”, bà Liên kêu khẽ khi nhìn rõ mặt người vừa bước vô. Khuôn mặt ấy giống như in với Lan Ngọc, chỉ khác chằng là tóc dài hơn...

Một cách rất tự nhiên bà này bước về phía bàn phấn, nơi quyển sổ do bà Liên vừa đặt ở đó. Lật tìm tờ giấy mà bà Liên vừa nhét vô trở lại, người này đọc lướt qua rồi đặt xuống như đã từng đọc nhiều lần. Và lạ lùng hơn là bà ta bật khóc!

Từ trong nhà vệ sinh bà Liên nghe rõ bà ta vừa khóc vừa tự nói một mình:

- Ngọc ơi, mẹ đã hại con, đã làm cho con gái yêu của mẹ phải đau khổ như thế này, lỗi của mẹ, mẹ biết. Nhưng mẹ làm sao bây giờ, khi mẹ không muốn con gái mẹ lâm vào đường tình đau khổ giống như mẹ. Nếu biết chuyện thằng Quang bỏ con chạy theo đứa bạn thân của con là do mẹ xếp đặt, do mẹ gây ra thì chắc là con sẽ oán hận mẹ biết đường nào phải không! Mẹ xin con...

Bà ta ngừng lại một lúc chắc vì quá xúc động và cũng có thể là do nước mắt đã làm nghẹn lời... Từ nhà vệ sinh bà Liên nhìn thấy đôi vai người phụ nữ cứ run lên từng hồi, càng lúc con xúc động càng mạnh hơn. Sự nhạy cảm của một người phụ nữ đã thôi thúc bà Liên muốn bước ra giúp gì đó... Nhưng vừa lúc ấy giọng ai oán lại cất lên:

Đã gần chục năm rồi, mẹ cứ đợi con lớn khôn để chỉ có làm điều này thôi. Thật là oái oăm, trong khi thiên hạ mong ngày mong đêm để thấy ngày con mình biết yêu, rồi làm đám cưới... thì trái lại mẹ muốn con đừng yêu ai hết. Vì từ cuộc đời mẹ, mẹ đã hiểu thế nào là tình yêu và hạnh phúc! Ngày xưa, thuở bắt đầu yêu nhau thì cha con đã hứa hẹn với mẹ đủ điều, nhất là sẽ chung thủy với mẹ suốt đời, nào là chỉ biết chỉ có mỗi mình mẹ! Vậy mà, lúc mẹ mang thai con cũng là ngày mẹ bắt gặp ba con đưa người phụ nữ khác về làm chuyện tội lỗi ngay trên giường của mẹ! Mẹ đã đau khổ đã khóc và đã điên cuồng vì ghen,

để rồi phải nhận hậu quả ê chề. Phải chết vì máu sản hậu ngay một ngày sau khi con ra đời. Mẹ chết ngay tại ngôi nhà này, nơi mà ngày đầu tiên khi yêu mẹ ông ấy nói là “lâu đài tình ái của đời ta”! Từ ngày đó con lớn lên không có mẹ cùng với lời dối trá của ba con. Ông ấy đã nói với con rằng mẹ chết vì khó sinh phải không? Mẹ sinh con đâu có khó, mà dễ và nhanh nữa là khác... Để cho con ra đời an toàn và để cho mẹ nhận lãnh kết cuộc thảm khốc! Ngọc ơi, con đã thấy lời của mẹ là đúng chưa, khi đàn ông của con chỉ trong nháy mắt đã bị tiếng sét ái tình với người con gái khác! Đàn ông là như thế đó, hãy xa họ trước khi quá muộn...

Những tiếng sau cùng bà nói trong uất nghẹn và chùng như đã kiệt sức... Gian phòng bỗng tối sầm, đồng thời tiếng chân bước rất nhẹ, xa dần...

Bà Liên chạy ra bật công tắc điện lên và lúc này chẳng còn ai cả. Người phụ nữ xưng là mẹ Lan Ngọc đã đi lúc bóng tối bao trùm.

Lúc ấy có tiếng nói của ông già Tư:

- Bà ngủ được không mà cứ tắt mở đèn hoài vậy bà Hai?

Mừng quá bà Liên mở cửa ra và hỏi dồn:

- Nhà này còn có bà chủ sao hồi chiều ông nói không có ai.

Ông già Tư thở dài:

- Bà chủ lớn đã chết cách đây tám đến chín năm rồi, còn bà chủ sau cũng đã quy tiên cách đây ba năm rồi, lấy đâu ra chủ nữa!

Bà Liên kể lại chuyện vừa rồi và hỏi:

- Như vậy là sao? Chẳng lẽ là...ma?

Ông già Tư trầm ngâm:

- Tôi ở đây hơn mười năm rồi mà nào có thấy ma cỏ nào đâu. Cũng chưa bao giờ gặp bà chủ như lời bà kể. Mặc dầu lúc còn sinh tiền bà ấy rất thương tôi, giúp đỡ tôi nhiều. Tội nghiệp, đó là một người chủ nhân tử, dễ thương và đáng kính.

Bà Liên dò hỏi:

- Vậy ông có hay chuyện bà ấy chết vì quá ghen không?

Ông lắc đầu:

- Có biết chuyện bà ấy ghen với bà Ngọc Oanh, nhưng khi bà chết thì cả nhà đâu ai biết lý do gì...

- Chết ngay trong nhà này?

- Đúng. Khi ấy bà còn cả tháng nữa mới sinh nên đòi ông chủ chở xe hơi ra đây đỡ gió. Nào ngờ nửa đêm hôm đó bà trở bụng sinh, chưa kịp đưa đi bảo sinh viện thì bà ấy đã sinh rồi, phải nhờ một bà mụ xứ vườn này lo giùm.

Cũng may là đưa bé ra đời an toàn...Chỉ có điều bất hạnh là chỉ một ngày sau, mới sáng sớm, lúc ấy bà vợ bé Ngọc Oanh đột ngột xuất hiện thì chút xíu sau cả nhà tá hỏa lên bà chủ bị máu sản hậu chặn tắt thở!

Bà Liên nghe kể cũng phẫn uất:

- Chính con quỷ cái Ngọc Oanh là nguyên nhân làm cho bà chủ đó chết. Đản bà mới sinh mà bị sốc như vậy làm sao chịu nổi.

Ông già Tư ngán ngấm:

- Máy người nhà giàu sao lắm chuyện rối rắm. Như vừa rồi mấy cô cậu bạn cô Lan Ngọc ra đây cũng nghe nói rắc rối sao đó nữa, rồi người giận, người hờn. Đúng là...

Ông già chưa nói hết câu đã ngừng khi chợt nhớ người đứng trước mặt mình là mẹ của bạn cô chủ... Bà Liên cười thân thiện với ông:

- Không có gì đâu, có chuyện gì ông cứ nói. Có phải cô Ngọc nhà này giận con gái tôi không?

- Dạ, tôi chỉ nghe nói chứ không rõ lắm, bởi hôm đó tôi xin phép về thăm nhà bên Long Đất.

- Ông có biết cái cậu gì là bạn trai của cô Ngọc?

Ông Tư đáp ngay:

- Có. Cậu ấy đã ra đây nhiều lần và nghe nói là sắp cưới cô Lan Ngọc.

Bà Liên thở dài, quay đi chỗ khác và chép miệng:

- Oan nghiệt!

Tưởng nói mình, ông Tư hỏi:

- Bà nói gì?

- À, không, tôi chỉ...

Bà Liên quay vào và dặn:

- Sáng mai khi nào có xe thô mộc đi ngang qua ông nhớ gọi lại giùm, tôi ra bến xe về sớm.

Đêm đó bà chốt chặt cửa phòng, cố dỗ giấc ngủ, không tài nào chợp mắt được, hề vừa nhắm mắt là hình ảnh bà mẹ đáng thương của Lan Ngọc lại hiện về. Hình ảnh đôi vai bà ấy run run cùng với tiếng nấc nghẹn càng lúc càng làm nao lòng bà...

- Không thể về ngay được!

Người phụ nữ yếu đuối như bà Liên bỗng nhiên mạnh mẽ hẳn. Bà mở cửa phòng nhẹ bước ra ngoài. Trời vẫn còn tối nên tầm nhìn bị hạn chế. Tuy vậy, bà vẫn thấy một bóng người đứng ở cửa sổ phòng bà vừa rời bước đi về dãy nhà ngang.

Lần bước theo, cuối cùng bà Liên thấy người phụ nữ kia lách mình vào trong đó, không còn sợ nữa, bà Liên nổi bước vào bên trong bà khựng lại ngay ở cửa, bởi từ bên trong có tiếng người vọng ra:

- Bà không nên vào. Đây là nơi oan nghiệt, ai đã bước vào đều vương phải bất hạnh. Bà là người ngoài nên tôi không muốn bà phải đau khổ, chỉ đưa con bà là đủ rồi...

- Nhưng...

Bà Liên cố lên tiếng, nhưng một lần nữa bị chặn lại:

- Cái “lâu đài tình ái” này toàn đem lại nỗi bất hạnh cho con người thôi. Bà hãy sớm rời đi ngay trước khi quá muộn. Bà đi đi!

Những lời xua đuổi quyết liệt như vậy mới làm cho bà Liên bước lùi. Bà hoang mang chẳng hiểu sao người phụ nữ lại không muốn bà ở lại?

Một lần nữa bà đem chuyện kể cho ông già Tư nghe, nhưng ông này chỉ lắc đầu bảo:

- Tôi không tin có những chuyện kỳ quặc đó. Có lẽ bà lạ chỗ, lại bị ám ảnh nỗi sợ, nên thấy những chuyện kỳ bí đó. Ở dãy nhà ngang đó có ngày nào tôi không vào lấy dụng cụ làm vườn, có ma cỏ gì đâu!

Bà Liên cũng muốn rời khỏi nơi kỳ lạ này ngay, nhưng phải nấn ná tới trưa hôm đó, khi ông Tư đón giùm được chuyến xe lam chạy ra Bà Rịa thì bà mới đi,

mà lòng vẫn không an. Chuyện xảy ra ở toà nhà cùng với sự bật vô âm tín của con gái thì làm sao một người mẹ như bà Liên có thể không lo lắng...

Sự trở lại biệt thự ở Long Hải của Quang làm cho ông già Tư ngạc nhiên, nhất là việc không có Lan Ngọc đi cùng:

- Sao cậu đi một mình?

Quang chùng như đã có dự tính trước nên đáp không chút lúng túng:

- Dạ, cháu đang chuẩn bị làm luận án tốt nghiệp nên cần một nơi yên tĩnh như nơi này. Cháu cũng không báo cho Lan Ngọc vì sợ cô ấy bận bịu cho cháu mà ảnh hưởng đến kỳ thi Tú Tài lần này. Vậy trong thời gian cháu ở đây xin ông Tư đừng quan tâm lo gì cho cháu. Hằng ngày cháu sẽ ra biển hoặc nơi nào đó thích hợp để viết luận văn, chỉ về ngủ ban đêm thôi.

Ông già Tư vốn ít nói, lại biết tôn trọng sự riêng tư của nhà chủ kể cả bạn bè của cô chủ. Bởi vậy khi nghe Quang nói, ông đã không phản đối gì lại còn đề nghị:

- Hay là nhân tiện cậu có mặt ở đây tôi giao nhà cho cậu trông coi. Tôi có việc phải về Long Đất vài tuần, khi nào cậu cần về Sài Gòn thì cứ việc bấm khoá ngoài, khi về tôi sẽ mở.

Quang có vẻ thích thú lắm, anh nói ngay:

- Cháu sẽ chu toàn mọi việc ở đây, ông Tư cứ đi, chùng nào về cũng được.

Ngay chiều hôm đó ông Tư đi ngay. Quang đóng cửa phòng lại và lục đục gì đó rất lâu... Đến nửa khuya đêm đó anh ta rón rén đứng đợi ở cổng và lát sau đón một người con gái nào đó đội nón che gần hết khuôn mặt. Cả hai không nói gì, đã lặng lẽ đi nhau về phòng riêng.

Từ đó đến sáng hôm sau, mãi đến khi mặt trời lên cao rồi mà vẫn chưa thấy Quang ra ngoài...

Cho đến quá nửa trưa, chợt một chiếc ô tô dừng ngay trước cổng. Người nhân còi inh ỏi để gọi cửa chính là Lan Ngọc!

Cô chờ mãi chẳng thấy ông già Tư ta mở cổng thì bực bội ra mặt, vừa bước xuống xe cô vừa quát tháo âm ỉ:

- Ông ở đâu mà không mở cửa, ông Tư ơi!

Cuối cùng phải dùng chìa khoá riêng tự mở cửa cho xe vào sân, Lan Ngọc vẫn chưa hết lầu bầu:

- Cái ông già này lại đi đâu nữa rồi...

Vừa bước vào phòng khách, nhìn thấy đôi giày tây hai màu quen thuộc, Lan Ngọc nóng bừng cả mặt, cô gằn giọng một mình:

- Biết ngay là ra đây mà!

Tất cả phòng trong ngôi nhà rộng lớn này Lan Ngọc đều có chìa khoá, nên cô đi nhẹ bước đến một căn phòng và tra chìa vào, nhẹ nhàng mở ra.

Hai người trong phòng quá bất ngờ trước sự xuất hiện của Lan Ngọc, nên chỉ vội kéo chăn che vội thân thể lồ của họ.

Quang líu cả lưỡi:

- Ngọc! Em... em ra... em...

Lan Ngọc không thèm nhìn Quang, mà đôi mắt toé lửa đang nhìn về cô gái nấp sau lưng Quang. Cô rít lên:

- Thật tao không ngờ mặt mày dày đến thế này Dung! Đúng là nuôi ông tay áo!

Đến lúc này thì cô gái đang dùng chăn che thân đã phải lộ diện. Đó đúng là Thu Dung!

Và thật bất ngờ, cả Dung và Quang đều trơ tráo để thân thể hở hênh như thế đứng thẳng lên ngay trước mặt Lan Ngọc. Quang là người lên tiếng:

- Đến nước này thì anh cũng chẳng còn dấu nữa: Anh và Thu Dung yêu nhau, tụi này ra đây là có ý định chờ em ra đây để nói rõ và chính thức báo cho em biết, cuối tháng nay tụi anh sẽ làm lễ cưới!

Lan Ngọc đứng bất động một lúc khá lâu, trước khi lấy lại bình tĩnh và hét lên:

- Khốn nạn! Các người là một lũ khốn nạn! Lũ mất hết nhân cách, không còn là người!

Mặc cho những lời xỉ vả của Ngọc. Quang kéo tay Dung đi:

- Ta không cần ở đây nữa, về thôi.

Chơi với nhau từ ấu thơ, chưa bao giờ Lan Ngọc thấy bộ mặt trơ tráo của Thu Dung như hôm nay. Khi bước ngang qua chỗ Ngọc đứng, Thu Dung còn cố ý ngã đầu vào vai Quang thật là tình tứ.

Sức người chịu đựng có hạn, Lan Ngọc như con thú dữ lao theo hai người, vồ lấy Dung kéo ngã cô ta xuống. Và thật ngạc nhiên, thay vì phải đứng lại để can hai người ra, thì đảng này anh ta chỉ nhìn qua rồi bước đi thẳng ra chiếc mô tô đã để sẵn ở sân. Anh ta nổ máy và chờ...

Trong nhà sự việc xảy ra không như anh ta nghĩ. Lúc đầu thì Lan Ngọc ra tay trước, đè được Dung xuống, túm lấy tóc và đánh túi bụi. Dung thường khi là cô gái dịu dàng, yếu đuối, nhưng giờ phút đó chẳng hiểu sao lại khoẻ đến lạ thường, cô quật ngược và trở thành người áp đảo Lan Ngọc bị lâm vào thế bị phản công, bị Dung dùng cả hai tay bóp cổ và càng lúc càng siết mạnh, Lan Ngọc ban đầu còn cố vùng vẫy, nhưng dần dần đuối sức và buông lỏng hai tay, miệng thều thào: “Chờ đi khi nào đưa con đầu của chúng mày cưới vợ thì mọi ân oán sẽ tới! Tao sẽ về... tao sẽ về...”

Thu Dung dường như không ý thức được việc mình vừa làm, nên khi buông tay ra, nhìn lại Lan Ngọc đang nằm bất động, cô giật mình bước lùi mấy bước, mồm há hốc:

- Lan Ngọc! Sao... sao lại thế này?

Ngoài sân Quang gọi vào thúc giục:

- Đi nhanh đi, kéo khuya lắm rồi!

Như người mất trí, Thu Dung quay đầu chạy một mạch và phóng lên xe ôm lấy Quang.

- Đi thôi anh!

Quang hỏi nhanh:

- Có chuyện gì vậy Dung? Lan Ngọc sao rồi?

Không cần câu trả lời, Quang rồ xe chạy biến trong đêm tối.

Trong nhà, khi Quang và Dung đi rồi, đã có một bóng trắng xuất hiện. Đó chính là người phụ nữ mẹ của Lan Ngọc.

- Ta hại con rồi Ngọc ơi!

Một thân thể như ảo như thật ôm lấy xác Lan Ngọc...

Hai Mươi Lăm Năm Sau

Một người đàn ông tuổi trên dưới sáu mươi, tóc đã bạc trắng, nhưng dáng đi vẫn còn nhanh, gọn. Ông ta ngồi xe cùng với một phụ nữ trẻ hơn có lẽ hơn chục tuổi. Họ bảo tài xế chạy qua chạy lại trước khu rừng dương có đến chục lần, chừng như là đi tìm nhà ai đó.

Đến lúc không còn kiên nhẫn nữa, người phụ nữ mới bảo:

- Hai mươi mấy ba chục năm rồi, bao nhiêu là thay đổi làm sao ông tìm cho ra. Cứ tìm ai đó hỏi thì may ra...

Nghe theo, người đàn ông bảo tài xế:

- Anh dừng chỗ nhà ngói có cây mít kia cho tôi.

Ông ta hỏi một ông cụ đang ngồi vớ lưới trước cửa nhà:

- Xin phép bác, ở đây bác có biết một ngôi nhà lớn mà cách đây hai mươi năm người ta hay gọi là “lâu đài tình ái” không?

Ông cụ đang chăm chú làm việc, nghe hỏi vội ngẩng lên, gỡ mắt kính ra, nhìn chăm chú vị khách, vẻ ngạc nhiên:

- Ông từng ở xứ này?

- Dạ... ngày trước tôi có ở đây. Nhưng lâu ngày quá, giờ trở lại đây sao lạ quá?

Vừa lúc đó có một cậu con trai tuổi mười tám đôi mươi từ trong nhà chạy ta lên tiếng:

- Ông này hỏi ngôi nhà ma đó ông nội ơi!

- Ngôi nhà ma?

Vị khách vừa hỏi vừa nhìn lên cậu trai. Anh ta chỉ tay về phía xa:

- Đúng là có ngôi biệt thự cổ mà hồi đó người ta gọi là “lâu đài tình ái” ở đằng kia, chỗ cuối dãy thùy dương này. Nhưng bây giờ không ai gọi cái tên ấy nữa. Ông phải hỏi ngôi nhà ma thì thiên hạ mới biết.

- Tại sao vậy?

Chàng trai cười:

- Tại vì nó có ma!

Vị khách không tiện hỏi thêm nên cảm ơn rồi trở ra xe. Người phụ nữ trên xe hỏi:

- Họ nói gì vậy?

- À... họ chỉ cho chỗ kia.

Hình như vị khách tóc bạc này muốn dấu những chi tiết mà cậu trai vừa nói. Chỉ đường cho tài xế chạy xe qua dãy thùy dương, ông ta đã nhận ra một ngôi nhà rêu phong nằm khuất sau nhiều cây cối. Ông quay lại bảo:

- Minh và chú tài xế về khách sạn ở đó chờ, tôi vào nhà người quen có lẽ nói chuyện lâu. Khi nào xong tôi sẽ tự tìm về.

Người phụ nữ không hài lòng:

- Ông vào thì cứ vào, tôi ở ngoài này chờ cũng được. Chứ ở đây xe cộ đâu mà đón.

Người đàn ông dứt khoát:

- Đã nói là chờ không nổi mà, cứ về khách sạn đi. Còn tôi sẽ tự lo được rồi!

Biết không thuyết phục được chồng, bà ta cùng tài xế trở lại khách sạn cách đó ngót chục cây số. Vị khách lúc ấy mới bước thẳng vào nhà không một chút bồi hồi. Như là người đã từng đến nơi đây rồi...

Dừng lại giữa sân, ông ta quay nhìn mọi hướng và chép miệng:

- Thay đổi quá nhiều!

Quả là như thế. Ngôi nhà ngày xưa từng được gọi là “lâu đài tình ái” hay biệt thự Thủy Dương giờ đây còn trơ lại là một ngôi nhà cổ, mái ngói và xung quanh tường rêu phong phủ đầy. Phần sân ngày xưa có lẽ trồng nhiều hoa thơm cỏ lạ, giờ đây chỉ là cỏ dại và dây leo vô trật tự.

Cửa chính ngôi nhà mở toang với một phần bên dưới của cánh cửa bị mối mọt ăn rơi rụng, chứng tỏ là nhà vô chủ. Tuy thấy như vậy, nhưng vị khách vẫn bước vào và cất tiếng gọi:

- Có ai ở nhà không?

Chẳng có ai đáp. Tiếng gọi lớn vừa rồi đã làm cho nhiều con dơi ở trong nhà bay ra gây náo động, làm cho vị khách giật mình lùi lại.

Sau cùng ông ta mạnh dạn bước hẳn vào bên trong, bước qua phòng khách, rồi những phòng ngủ nối tiếp nhau... khi đến một gian phòng mà trên cửa phòng còn ghi rõ dòng chữ “phòng dành cho khách thân”, ông dừng lại rất lâu, có vẻ suy tư, mà những vết nhăn hẳn trên trán đã nói rõ điều đó...

Rồi như một quán tính, ông ta nhẹ đẩy cửa phòng. Bên trong thật bất ngờ diễn ra một khung cảnh mà vị khách chẳng bao giờ ngờ tới: Cả căn phòng sáng trưng, thơm mát với giường nệm trắng tinh, trên giường có một người phụ nữ nằm ngủ, chặn đắp ngang ngực để lộ ra khuôn mặt mà vừa thoát nhìn vị khách đã kêu lên:

- Thu... Dung!

Ông ta không cưỡng lại được, đã vụt bước tới và nhìn thẳng vào mặt người phụ nữ tóc đã hoa râu, những nét quen thuộc ngày nào vẫn còn hiện rõ.

- Đúng là Thu Dung đây mà!

Ông ta gio tay kéo chăn ra thì giật mình kêu lên lần nữa:

- Dung! Sao thế này?

Toàn thân người phụ nữ không có mảnh vải che thân. Và bà ta bất động...

Còn đang ngơ ngác thì chợt phía sau có người lên tiếng:

- Lạ lắm sao ông Quang? Sao gặp lại cổ nhân mà đứng thừ người ra như thế hả?

Người khách nghe gọi đúng tên thì quay lại, nhưng cổ ông ta vừa mới chuyên động đã bị dờ ra, không làm sao nhúc nhích được, đành phải tiếp tục nghe tiếng nói đằng sau:

- Hơn hai mươi lăm năm rồi phải không ông Quang! Ông có già đi, tóc đã bạc ra, nhưng tôi vẫn nhận ra ngay khi ông bước vào ngôi nhà này. Chắc ông còn nhớ tôi là ai chứ?

- Lan Ngọc!

- Hoan nghênh trí nhớ còn tốt của ông! Mới nghe giọng nói chưa nhìn thấy mặt mà đã nhận ra oan gia, chứng tỏ trong lòng ông chưa phai mờ hình bóng của tôi.

- Lan Ngọc, em...

Lời ông ta bị chặn lại:

- Ông khoan nói, để cho hôn người con gái xấu số này nói hết đã. Tôi cũng ghi nhận sự sốt sắng của ông khi chỉ mới nhận được tin qua điện thoại báo là người tình cũ của ông và đứa con trai, giọt máu rơi của ông bị nạn, vậy mà ông từ nước ngoài vượt vạn dặm về đây ngay, chứng tỏ ông còn yêu người ấy lắm! Nhưng có điều này tôi muốn biết, tại sao hai mươi lăm năm trước vì người phụ nữ đang nằm trên giường kia mà ông nỡ phản bội tôi, người mà ông từng yêu thương suốt sáu, bảy năm trời, thế mà khi trốn ra nước ngoài chỉ nửa năm sau ông đã quên ngay người phụ nữ tên Thu Dung đó, để lấy người vợ trẻ hơn mình trên chục tuổi? À mà này, sao đã có can đảm dẫn người vợ mới về đây rồi mà ông lại để cô ta ở khách sạn, điều ấy không nên đâu. Do đó tôi đã thay mặt ông đưa cô ta tới đây để cô ấy tận mắt chứng kiến tấm lòng của ông!

Vừa lúc ấy có tiếng phụ nữ gọi ngoài cửa:

- Anh Quang! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Người vừa lên tiếng đó như vừa bị đẩy từ ngoài cửa vào ngã nhào trên sàn nhà. Đó là người vừa đi cùng xe với người được gọi tên là Quang. Vừa trông thấy ông ta đã hốt hoảng:

- Lan Ngọc! Em làm gì người này, cô ấy vô tội...

Một giọng cười sắc lạnh vang lên:

- Như thế là chỉ mình ông là có tội thôi, phải không ông Quang! Thế còn con đàn bà nằm trên giường kia cũng vô tội sao?

Quang lúng túng:

- Cô ấy cũng chỉ vì yêu anh nên mới làm thế. Cả hai chúng tôi sau đó đã ân hận, bằng chứng là chúng tôi đâu có sống với nhau, anh đi nước ngoài còn Thu Dung đi lấy chồng và sinh con với người khác...

Lại một tràng cười cắt ngang lời ông ta:

- Sinh con với người khác ư ông Quang? Tôi chưa thấy người đàn ông nào vô tâm, bạc nghĩa đến độ như ông! Ông không nhận cả giọt máu tội lỗi, kết quả của mối tình xấu xa giữa ông và con đàn bà vô lương tâm kia nữa sao? Có thật ông không nhận đứa con ruột thịt của mình bỏ lại cho người đàn ông khác nuôi thay sao.

Vừa lúc ấy người phụ nữ nằm trên giường tỉnh lại. Bà ta sợ hãi khi trong phòng có quá nhiều người. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Quang thì bà ta bật dậy, quên cả việc mình với tấm thân thiếu vải che đậy:

- Ông là... là Quang

- Quang đây. Sao ra sự thể này Thu Dung?

Nhận ra mình trong tư thế trơ trẽn. Bà Ninh chụp chặn quần ngang người vừa lùi lại khi ánh mắt chạm vào người ngoài cửa.

- Tôi... tôi...

Giọng của Lan Ngọc càng thêm sắc lạnh:

- Bữa nay không có việc chối tội ở đây! Mấy người biết tại sao tôi gom về đủ mặt tại chốn này rồi chứ gì? Cũng tại căn phòng này hai mươi lăm năm về trước tôi tốt bụng đưa con bạn gái thân nhất của mình về ăn nghỉ rồi nó lại sinh tâm phản bội cướp người yêu của bạn và làm chuyện đồi bại cũng chính trên chiếc giường này. Và còn ghê tởm hơn, nó đã nhẫn tâm giết chết bạn mình để đoạt hản người đàn ông cho riêng mình cũng tại đây! Đã qua hai mươi lăm năm chịu đựng, chờ đợi đến ngày hôm nay là quá sức đối với một người con gái tốt bụng, tin bạn, tin người yêu để rồi thiệt thân. Hai mươi lăm năm, một thiên trường hận, có đúng không Quang và Dung? Và giờ phút này cả hai chúng mày hãy tự nói xem tao phải báo đáp như thế nào đây cho phải lẽ?

Lúc này bà Ninh lên tiếng:

- Lan Ngọc, mình và anh Quang...

Lan Ngọc chận lời:

- Mà giờ này phải xưng đúng danh là vợ ông Ninh, chớ sao đủ tư cách ghép đôi cùng với Quang trước mặt vợ mới của anh ta kia!

Người phụ nữ vợ của Quang ngỡ ngác hết nhìn người này rồi người kia, hoàn toàn không hiểu chuyện ra sao...

Mãi đến lúc Lan Ngọc lại lên tiếng:

- Cô cần phải biết, người gọi là chồng cô cách đây hai mươi lăm năm trước là người yêu của tôi, rồi phụ tôi để chạy theo con đàn bà dâm dăng, lăng loàn kia... Nhưng chỉ được một thời gian ngắn, sau khi để cho con ấy một cái bầu hai tháng, hấn lại cao chạy xa bay. Nay đã rõ rồi thì cô hãy liệu mà giữ thân, cô sẽ là một nạn nhân nữa của hấn ta đấy.

Bà Ninh dù rất muốn giải thích, nhưng trong lòng bà ta giờ lại đang hoang mang với lời nói của Lan Ngọc. Và Quang nhận ra sự hoang mang đó, ông ta nhìn xoáy vào người tình cũ:

- Điều đó là sao Dung?

Bà Ninh còn đang lúng túng thì đã nghe từ bên ngoài có nhiều tiếng lao xao và cuối cùng là lệnh của Lan Ngọc:

- Cho chúng nó vào đi!

Hai người bị đẩy vào phòng đó là Tuấn và Thu Nguyệt!

Vừa gặp mẹ Tuấn đã kêu lên:

- Mẹ, sao mẹ lại ở đây?

Nhìn thấy con và dâu, bà Ninh chết điếng, người lạnh toát như một thủ phạm bị bắt tại trận khi đang hành động tội lỗi! Bà chưa biết phải ứng phó thế nào thì Quang đã hỏi:

- Đây là con của em?

- Của chúng ta thì mới chính xác chứ, còn ngại gì nữa mà cha con không nhìn nhau lần cuối đi!

Giọng Lan Ngọc nghe như một lời phán quyết, khiến cho bà Ninh hoảng hốt, van lơn:

- Tôi xin cô, hãy tha cho chúng nó Lan Ngọc ơi!

Muốn làm gì thì hãy nhắm vào tôi đây, chứ tội nó vô tội.

- Tôi xin...

Tuấn ngơ ngác:

- Mình có tội gì với ai vậy mẹ?

Bà Ninh bước tới ôm con trai vào lòng, lo lắng hỏi:

- Mấy hôm nay con ra sao? Có ai làm gì con và Nguyệt không?

Cô dâu Thu Nguyệt khóc nức nở:

- Con sợ quá mẹ ơi!

Tuấn nói cho mẹ an lòng:

- Mấy hôm nay tội con bị nhốt trong gian phòng tối om om và chẳng ai hỏi han làm gì cả, nhưng con và Nguyệt đều phát khiếp vì cứ đêm tối là nghe tiếng người nói mà không thấy người. Mãi tới lúc này có ai đó lôi tội con tới

đây mà tụi con vẫn không nhìn ra ai lôi đẩy mình đi: Mà sao mẹ cũng ở đây? Hay là mẹ cũng...

Bà Ninh đột ngột chỉ về phía người đàn ông:

- Con chào ba con đi!

Trong lúc Tuấn giương mắt nhìn ngơ ngác thì Quang đã hỏi nhanh:

- Nó sinh ra lúc nào?

Bà Ninh đáp sau một tiếng thở dài:

- Anh đi được sáu tháng thì thằng bé ra đời. Ba nó sau này biết nhưng ông ấy tốt bụng vẫn coi như con mình.

- Kìa mẹ! Mẹ nói gì vậy?

Tuấn hết nhìn mẹ lại nhìn người đàn ông lạ. Quang thì chùng như đã tin, bởi trông Tuấn lúc này chẳng khác gì với ông thời trẻ.

Không còn kiềm chế được, Quang cũng bước tới ôm chầm lấy con trai trước ánh mắt lạ lùng của bà vợ ông ta.

Tất cả dường như chẳng ai thốt ra lời nào sau giây phút đó bởi bất chợt gian phòng trở nên lạnh lẽo thường cùng lúc ánh sáng tắt phụt, mọi vật chìm sâu trong bóng tối...